

Hans ved sin yndlingsbeskæftigelse: Gennemgå et bistade og fortælle.

Hans M. Sørensen, Gjesing på Djursland døde sidst i januar. Det var tydeligt at se på det store fremmøde både i kirken og efterfølgende i forsamlingshuset, at han var vellidt og agtet.

En af hans gode venner og arbejdskammerater gennem mange år, Axel Sejersen, fortalte om deres venskab på denne måde :

Det er i år 50 år siden, jeg kom til Gjesing, og af dem har jeg kendt Hans i 45 år.

Desuden har vi haft samme arbejdsplads i over 30 år. Vi har drevet biavl i 41 år og nydt vores

otium i 10 år. Det er altså tale om tre epoker – hver for sig ganske vist, men alligevel i et godt fællesskab.

Fabrikken

Da jeg startede på fabrikken, blev jeg sendt ind til Hans for at slibe beholdere, kar m.m.

Efter et halvt år blev jeg hentet ud for at klippe plader, og vi skiltes lidt.

Efter ca. 5 år blev sliberiet nedlagt, Hans kom ud for at klippe plader, og vi var igen makkere.

Desværre kunne Hans ikke klare det tunge løft, men han kom så

til at svejse bøjler. Det blev til et sted mellem 25 og 30 år. I starten med elektroder (pindesvejsning) og senere TIG svejsning, en opgave han klarede til alles tilfredshed uden at kny.

Samtidig havde Hans en lille Høkerbutik på fabrikken med salg af vand, cigaretter og slik, og når Hans havde fri, afløste jeg ham.

Vi har fulgtes ad mange gange til og fra arbejde - om vinteren snakkede vi mest om løst og fast, om sommeren var det næsten kun biavl.

Selv om jeg synes, vi havde det godt sammen, kunne vi godt være uenige, men aldrig mere end, at vi altid kunne tale sammen.

Biavlen

Vi snakkede om biavl på arbejdet, og da det blev forår, var Hans straks klar med en sværm. Da jeg jo var nybegynder og Hans havde haft "sølvbryllup" med bierne var jeg jo nødt til at spørge om mange ting.

Hans lyttede og svarede på meget med en tålmodighed, som kun en biavler kan gøre.

En dag kom Hans og sagde, at jeg skulle komme og se slyngningen, den hidtil største honninghøst.

Det foregik på Auningvej 49, hvor sovekammeret var ryddet og gjort klar til slyngning.

Der var ca. 35 stader og både bedstefar og hans kone, Karen, slyngede på skift.

Derefter udvidede vi begge biavlen, så Gjesing blev for lille til bierne, og nye bigårde skulle findes længere væk. Når vi mødtes på disse udture, kunne vi godt stoppe op og få en snak i vejgrøften.

Desværre gav Hans' bier næsten altid mest honning. Der har kun været ét år, hvor jeg havde mest, og det er jo ikke meget på 41 år, men Hans havde praktisk erfaring og stor viden om biavl, noget jeg nok aldrig kan opnå.

Otium.

Vi mødtes tit, da vi gik på pension, mest hos Hans, så jeg har jo nok fået dobbelt så mange øl, som jeg har givet.

Om vinteren sad vi inde ved en varm kakkelovn, om sommeren omme bag huset, hvor der var en behagelig skygge ved kirsebærtræet, eller vi tog en stol hen til bierne for at se på dem.

Og så fik vi ellers en snak - så kunne en øl godt vare 3 kvarter.

Det er disse stunder jeg vil savne. Jeg vil slutte med et ære være Hans' minde.

Axel

